

WILBUR

DE ROEP VAN DE RAAF

SMITH

Liefde, verraad,
en de ongenadige
zoektocht
naar wraak

XANDER

AVONTUUR

De kamer was vol. Jonge mannen in avondkledij hadden zich met tien man per rij op een bankje weten te persen. De door lampen verlichte ruimte rook naar zweet en alcohol en het zinderde er van de spanning, als bij een bokswedstrijd.

Maar er zou vanavond geen bloed worden vergoten. Dit was de Cambridge Union Society, de oudste debatclub van het land en proeftuin voor de toekomstige leiders van de natie. Het enige sparringen dat hier plaatsvond, was verbaal. Alleen de trots van de deelnemers kon schade oplopen. Tenminste, dat waren de regels.

De voorkant van de zaal was als een miniparlement ingericht. De twee zijdes keken elkaar vanaf hun eigen banken aan, van elkaar gescheiden door de lengte van twee zwaarden. Een jongeman genaamd Fairchild, met zandkleurig haar en fijne gelaatstrekken, sprak het publiek achter de *despatch box* of spreekkist toe.

‘De motie van vanavond betreft het volgende: “Dit Huis is van mening dat slavernij uitgeroeid moet worden.” De zaak is zelfs zo vanzelfsprekend dat ik eigenlijk nauwelijks genegen ben daarvoor verdere argumenten aan te dragen.’

Er werd bevestigend geknikt. Hij preekte voor eigen parochie. Abolitionisme was populair onder de Cambridge-studenten.

‘Ik weet dat we er in dit Huis aan gewend zijn om over details van de wet en politiek te discussiëren, maar dit is geen theoretisch geval. Het vraagstuk van slavernij heeft betrekking op een hogere wet. Om onschuldige mannen en vrouwen te ketenen, om ze uit hun geboorteland weg te rukken en zich dood te laten werken, dat is een misdaad tegen God en alle wetten van rechtvaardigheid.’

Op de bank tegenover hem hoorden de meeste sprekers van de tegenpartij zijn rede somber aan. Ze wisten dat dit een verloren zaak was. Een van hen leunde naar voren en verfrommelde zijn

zakdoek. Een ander staarde zo melancholisch naar de spreker dat het erop leek dat hij elk moment in tranen kon uitbarsten. Alleen de derde leek nergens last van te hebben. Hij leunde nonchalant naar achteren met een lome glimlach om zijn mond, alsof hij als enige op de hoogte was van een goede grap.

‘Als u ook maar over een greintje menselijkheid beschikt, dan dring ik erop aan dat u dit voorstel steunt.’ Fairchild ging onder begeleiding van een daverend applaus zitten.

De voorzitter wachtte tot het kabaal was bedaard. ‘Om af te sluiten voor de tegenpartij doen wij een beroep op de heer Mungo St. John.’

De man die ontspannen op de voorste bank had gezeten, stond op. Er werd niet geklapt, maar er leek een andere sfeer te ontstaan. Boven op de tribune waar een aantal welopgevoede jongedames het proces mochten volgen zolang ze zwegen, ruisten hoepelrokken en kraakten korsetten toen de dames naar voren leunden om alles beter te kunnen zien.

Je kon hem niet negeren. Hij was twintig jaar oud, maar hij stak zeker een halve kop boven de andere aanwezige mannen uit. Zijn dikke, donkere haar golfde over zijn kraag. Er lag een gloed over zijn gebruinde huid die met geen mogelijkheid aan de bleke Engelse zon te danken kon zijn. Zijn pak was zo gesneden dat zijn figuur werd geaccentueerd: een slanke taille die uitliep naar brede, goed gespierde schouders die eerder die van een bokser waren dan die van een Cambridge-student.

Als hij zich al bewust was van de vijandigheid die op hem gericht was, dan was dat niet voldoende om de nonchalante grijns van zijn gezicht te wissen. Hij leek zelfs eerder kracht te putten uit de energie van de menigte.

‘U hebt vanavond veel gehoord over de vermeende misstanden van slavernij, maar is iemand hier ooit op de grote tabaksplantages van Virginia geweest of op de katoenvelden bij de Mississippi?’ Hij nam de ruimte in zich op met zijn mysterieuze goudgele ogen. ‘Dat is mijn geboortegrond. Ik ben in Virginia geboren en getogen. Voor mij bestaat slavernij niet uit sensationele berichten in

de kranten of hel-en-verdoemenispreken. Ik heb de realiteit ervan gezien.’

Hij liet zijn stem iets zakken. ‘Is het werk zwaar? Ja. Profiteren rijke mannen van de arbeid van anderen? Het antwoord is op-nieuw ja. Maar laat u niet beetnemen door deze fantasieën over wreedheid en geweld waarmee u wordt overladen. Op Windemere, mijn thuis bij de oevers van de Jamesrivier, houdt mijn vader vierhonderd arbeiders en hij zorgt voor hen allemaal. Als ze hard werken, dan prijst hij ze. Als ze ziek zijn, dan zorgt hij voor ze. Als ze sterven, dan rouwt hij.’

‘Dat komt omdat ze stuk voor stuk duizend dollar waard zijn,’ merkte Fairchild op.

Het publiek lachte.

‘Mijn vriend heeft gelijk,’ zei Mungo. ‘Maar denk eens aan iets wat u bezit van die waarde. Een goed paard, bijvoorbeeld, of een ketting. Slaat u het, minacht u het of laat u het achter in de modder? Of zorgt u er juist bijzonder goed voor zodat er niets mee kan gebeuren, omdat het zo waardevol voor u is?’

Hij leunde op de despatch box alsof hij in zijn eigen salon tegen de haard leunde om van een sigaar te genieten.

‘Ik ben te gast in uw land. Maar soms heeft men het oog van een vreemde nodig om op te merken wat de inwoners zelf niet zien. Ga naar Manchester of naar Birmingham, of naar een van uw andere grote productiesteden. Bezoek de fabrieken. U zult daar mannen en vrouwen zien die twaalf, veertien of zelfs achttien uur per dag werken onder omstandigheden waar mijn vader misselijk van zou worden.’

‘Zij zijn in elk geval vrij... én krijgen betaald,’ zei Fairchild.

‘En wat heeft men aan vrijheid als er geen andere mogelijkheid bestaat dan in een krottenwijk te wonen tot een vroegtijdige dood? Wat voor nut heeft een salaris als men er niet voldoende mee kan kopen om de maag mee te vullen? Het enige wat met dat geld wordt gekocht, is gemoedsrust voor de fabriekseigenaren, en dat terwijl op Windemere al onze mensen drie maaltijden per dag krijgen, een dak boven het hoofd hebben en schone kleren dragen.

Men hoeft zich nooit zorgen te maken of men te eten heeft of wie er voor het gezin zorgt. Ik beloof u, als een Engelse wever of mijnwerker een glimp opving van het leven op de plantage, dan zou hij daar onmiddellijk aan de slag willen gaan.'

Fairchild was opgestaan van de tegenoverliggende bank. 'Een punt van orde?'

Mungo wuifde zijn toestemming.

'Zelfs als we dit belachelijke beeld accepteren van Afrikaanse slaven die vakantie vieren in een of ander weldadig paradijs, dan is de heer nogal zwijgzaam over de manier waarop deze mensen naar zijn land zijn gebracht. Geeft hij toe dat de slavenhandel niets meer is dan een handel in leed? Of zal hij proberen ons ervan te overtuigen dat miljoenen Afrikanen vrijwillig een aangename boottocht naar Amerika wilden maken om daar van de voordelen van het klimaat te genieten?' Hiermee kreeg hij de lachers op zijn hand.

Mungo glimlachte breed en genoot samen met de anderen van de grap. 'De slavenhandel is al dertig jaar verboden in Groot-Brittannië en Amerika,' merkte hij op. 'Wat onze vaders en grootvaders ook hebben gedaan, dat is nu voorbij.'

Fairchild liep rood aan. Hij probeerde zijn emoties onder controle te houden aangezien hoffelijk gedrag bij deze debatten net zozeer op prijs werd gesteld als gedegen argumenten, maar dat lukte hem niet. 'U weet donders goed dat handelaars ondanks de grote inspanningen van onze overheid de wet blijven ontduiken door zo onder de neus van de Royal Navy zwarten Afrika uit te smokkelen.'

'Dan stel ik voor dat u uw klacht bij de Royal Navy neerlegt.'

'Dat zal ik ook doen. Het is zelfs zo dat ik het Huis kan meedelen dat ik, zodra ik mijn studie heb afgerond, een commissie zal accepteren bij het Preventieve Eskader van de marine van Hare Majesteit om voor de Afrikaanse kust slavenhandelaars te onderscheppen. Ik zal daarvandaan verslag uitbrengen over hoe accuraat het beeld is dat de heer St. John over de geneugten van slavernij schetst.'

Er werd gejuicht en er klonk goedkeurend applaus. Op de damstribune kraakte meer dan één korset door bewondering voor de mannelijke deugdzaamheid van Fairchild.

‘Als u naar Afrika gaat, dan kunt u verslag doen van hoe de mensen daar in hun eigen land leven,’ kaatste Mungo terug. ‘Hongerig, smerig, onwetend... Iedereen voert oorlog tegen elkaar. Daarna kunt u dan naar Amerika gaan en vaststellen of ze daar dan toch niet beter af zijn.’ Hij richtte zich tot de zaal. ‘Mijn rechtschappen tegenstanders willen u laten geloven dat slavernij een uniek kwaad is, een morele verschrikking die zijn weerga niet kent in de annalen van de beschaving. Ik roep u op er anders tegen aan te kijken. Het is slechts een beschrijving voor wat mensen overal beoefenen, of dat nu in Virginia of Guinee of Manchester is. Het is de macht van de sterken en rijken over de zwakkeren en armen.’

Fairchild wilde weer protest aantekenen.

Mungo negeerde hem. ‘Dat is wellicht een pijnlijke waarheid, maar ik zeg u, ik zou liever mijn leven leiden als slaaf op een plantage als Windemere, dan als een zogenaamd “vrije” man in een katoenfabriek in Lancashire. Zij zijn de ware slaven.’ Hij keek om zich heen in de volle ruimte.

Het was maar een korte blik, maar toch had iedere aanwezige het gevoel dat hij hem of haar had aangekeken. Op de damestribune wapperden de waaiers sneller dan ooit.

‘Misschien beledig ik hiermee uw morele besef. Daar zal ik niet mijn excuses voor aanbieden. In plaats daarvan verzoek ik u uw afkeer opzij te zetten en de stelling met brute eerlijkheid onder ogen te zien. Als u uw thee zoet met suiker uit West-Indië of tabak rookt uit Virginia, dan steunt u slavernij. Als uw vader een fabriek bezit waar katoen uit Alabama wordt gesponnen of een bank die de reizen van scheepseigenaars uit Liverpool verzekert, dan zeg ik opnieuw dat u de slavernij steunt.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik veroordeel u niet en ik doe geen beroep op morele deugdzaamheid, maar de enige zonde waar ik geheel onschuldig aan ben, is de volgende: ik zal geen hypocriet zijn en krokodillentranen huilen vanwege de keuzes die ik heb gemaakt. Als u zich daarin kunt vinden, dan roep ik u op om tegen de motie te stemmen.’ Hij ging zitten.

Even heerste er stilte in de zaal, maar toen werd er achterin lang-

zaam geapplaudisseerd en dat applaus verspreidde zich. De studenten waren het wellicht niet eens met zijn politieke standpunten, maar ze konden zijn optreden vol bravoure waarderen.

Al gold dat niet voor iedereen. Naarmate het applaus toenam, namen het gejoel en het gefluit ook toe. Er klonken kreten als ‘Moordenaar’ en ‘Er kleeft bloed aan je handen’.

Mungo leunde naar achteren en genoot van de verdeeldheid.

‘Orde!’ riep de voorzitter. ‘Het Huis zal stemmen.’

Het publiek vertrok via twee deuren, rechts voor ‘ja’ en links voor ‘nee’. De rij voor de ja’s was opvallend langer, maar een verrassend aantal mensen ging de andere kant op.

Mungo zag dit allemaal met een grijns op zijn gezicht aan.

De voorzitter kondigde de uitslag aan. ‘De ja’s aan de rechterkant tweehonderdzeven. De nee’s aan de linkerkant honderdachtien.’

Mungo knikte en accepteerde uiterst kalm het resultaat. Hij schudde zijn teamgenoten de hand, pakte twee glazen wijn en liep naar de plek waar Fairchild met zijn vrienden stond te praten. Hij drukte hem een glas in zijn hand. ‘Gefeliciteerd, je hebt zeer overtuigend gesproken.’

Fairchild nam het glas met tegenzin aan. De afspraak was dat het bij de debatten van de vereniging om retorische vaardigheid en de redenering draaide. Winnen of verliezen was minder belangrijk dan dat men zich naderhand als heren zou gedragen. Het lukte Fairchild echter niet zijn minachting voor Mungo te verbergen. ‘Je bent een goede verliezer,’ gaf hij toe.

‘Dat komt doordat ik niet heb verloren,’ antwoordde Mungo met zijn ietwat lijzige accent uit zijn geboortestreek Virginia.

‘Je hebt de uitslag gehoord. Ik heb het voorstel erdoor gekregen met bijna twee tegen een. Jij hebt verloren.’

‘Helemaal niet,’ wierp Mungo tegen. ‘Ik heb om tien *guineas* gewed dat ik zeker honderd stemmen tegen het voorstel kon krijgen. Niemand dacht dat het er meer dan vijftig zouden worden. Hoewel er niets mis is met de glorie van de overwinning, heb ik liever dat extra goud in mijn zak.’

Fairchild staaarde hem aan. Het enige weerwoord dat hij kon be-

denken was: 'Ik had verwacht dat je al genoeg geld aan slavernij had verdiend.'

'Helemaal niet. Mijn vader heeft gezworen dat na zijn dood al zijn slaven worden vrijgelaten. Zijn testament is al getekend. Ik zal een andere manier moeten bedenken om mijn fortuin te verdienen.' Mungo gaf Fairchild een klap op zijn schouder. 'Dus je begrijpt dat ik nooit ook maar een cent zal verdienen aan het instituut dat je zo veracht. Terwijl jij...' Hij grijnsde. '... geheel afhankelijk zult zijn van de slavenhandel voor je inkomen.'

Fairchild stikte bijna in zijn wijn. 'Hoe durf je...'

'Jij gaat toch bij het Preventieve Eskader aan de slag? Je krijgt betaald om slavenschepen te veroveren.'

'Ja.'

'En dat is een heel nobel en eerzaam beroep,' zei Mungo. 'Maar als het je ooit daadwerkelijk zou lukken om de slavenhandel uit te roeien, dan heb jij geen baan meer. Dus het is in je eigen belang dat de slavernij blijft bestaan.'

Fairchild staaarde hem vol afschuw aan. 'Met jou discussiëren is alsof je met de duivel zelf discussieert,' klaagde hij. 'Wit is zwart en zwart is wit.'

'Ik had gedacht dat juist jij het met me eens zou zijn dat zwart en wit gelijk geschapen zijn. Ze...' Mungo viel stil.

De zaal was nog steeds gevuld met rondsloeterende studenten die met elkaar kletsten en dronken en verdergingen met de discussie. Maar één jongeman baande zich een weg door de menigte. Hij duwde mensen aan de kant en drankjes vlogen door de lucht.

Toen hij de voorkant van de zaal bereikte, herkende Mungo hem. Het was Sidney Manners, een gedrongen jongeman die zijn plekje aan Cambridge te danken had aan het feit dat zijn vader de helft van Lincolnshire bezat. Met zijn dikke nek, brede schouders en zware ademhaling leek hij een prijswinnende stier.

'Ik ben op zoek geweest naar jou,' zei hij tegen Mungo.

'Ik hoop dat je er niet te veel energie in hebt gestoken. Zo moeilijk was ik niet te vinden.'

'Jij hebt mijn zus grof beledigd.'

‘Beledigd?’ Mungo glimlachte. ‘Dat heb je verkeerd begrepen. Ik heb haar alleen maar complimentjes gegeven.’

‘Je hebt haar verleid!’

Mungo maakte een laatdunkend gebaar. ‘Waar ik vandaan kom, bespreken heren dergelijke zaken niet.’

‘Waarom heb ik dit verhaal dan van vijf verschillende mensen gehoord?’ Manners kwam een stap dichterbij. ‘Ze zeggen dat je haar in het oksaal van Trinity Chapel hebt genomen terwijl het koor aan het repeteren was.’

‘Dat is niet waar. Het was tijdens het avondgebed.’

De ogen van Manners puilden uit. ‘Je ontkent het niet?’

‘Ik ontken dat ik iets tegen haar wil heb gedaan. Het is zelfs zo dat ik haar avances nauwelijks had kunnen weerstaan, zelfs als ik dat had geprobeerd.’ Mungo zette zorgvuldig zijn drankje neer en schonk de andere man toen een samenzweerderige knipoog. ‘Jouw zus is een godsvruchtige jonge vrouw, als ik zo vrij mag zijn. Altijd op haar knieën in de kerk.’

Manners liep paars aan. Zijn kraag leek te zijn gekrompen rond zijn hals. Het kostte hem moeite om te ademen. Zijn mond hing open, maar er kwamen geen woorden uit. Uiteindelijk zocht zijn woede de enige mogelijke uitweg. Hij trok zijn arm naar achteren en haalde woest uit naar Mungo’s kaak. Zijn omvang gaf hem kracht, maar hij had geen enkele training gehad.

Mungo bokste elke week en kreeg lessen van een voormalig nationaal kampioen die na zijn pensioen in Cambridge was gaan wonen. Hij ontweek de uithaal van Manners moeiteloos, greep zijn arm beet en veegde toen zijn voeten onder hem vandaan waardoor de man op zijn achterwerk belandde.

Er trok een schok door Manners heen.

Mungo staarde op hem neer en heel even brandde er zo’n felle woede in zijn ogen dat iedereen die dat zag voor het leven van Manners zou vrezen. Op dat moment zou niemand eraan hebben getwijfeld dat Mungo tot alles in staat was. Maar toen vervaagde die woede, net zo onverwacht als een zomerse storm. Hij knikte naar de toeschouwers die zich om hen heen hadden verzameld.

Ze deden een stapje terug, ook al bleven ze toekijken, gefascineerd door het spektakel, maar bang voor Mungo's macht.

'Als de heren me willen verontschuldigen...'

Hij liep naar de uitgang en er ontstond haast op magische wijze een pad voor hem in de menigte. Hij hoorde Manners achter zich overeind krabbelen, maar hij keek niet om. Buiten zette hij zijn hoed op en liep terug naar zijn *college*. De zomerse avond was warm, maar niet zo warm als dat het thuis in Virginia zou zijn. Alles zou nu groen worden op Windemere, terwijl de jonge tabaksplantjes van hun winterse zaaibedjes werden overgebracht naar de velden.

Hij had van zijn tijd in Cambridge genoten. Hij had al het mogelijke geleerd, had een aantal invloedrijke vrienden gemaakt waar hij later in het leven profijt van kon hebben en had meer dan een paar jongedames als Clarissa Manners ontmoet die hun charmes maar al te graag met hem hadden gedeeld, maar hij zou maar wat blij zijn om naar huis te gaan.

De maan kwam achter de toren van Great St. Mary's Church vandaan toen hij Trinity Street in sloeg. Het was na de avondklok. De hekken van zijn college zouden op slot zitten, maar daar maakte hij zich geen zorgen om. Hij had een afspraak met Chapman, de nachtportier.

'St. John!'

Een kwade stem schreeuwde vanaf de andere kant van de straat zijn naam.

Mungo liep door.

'St. John! Blijf staan, als je tenminste geen lafaard bent.'

Mungo kwam tot stilstand en draaide zich langzaam om. 'Niemand heeft me er ooit van beschuldigd een lafaard te zijn.'

Daar stond Manners, zijn silhouet stak donker af tegen het licht van de straatlantaarn, en hij was niet alleen. Hij stond tussen twee van zijn vrienden in, stevige, jonge mannen met grote handen en brede schouders. Een van hen hield een wijnfles bij de hals vast en de ander een pook. 'Als jij een heer was, dan zou ik je uitdagen tot een duel,' beet Manners hem spottend toe.

'Als jij een heer was, dan zou ik die uitdaging graag aannemen,

maar omdat dat duidelijk niet het geval is... Goedenacht.' Mungo tikte de rand van zijn hoed aan en draaide zich om, alsof hij zich totaal niet bewust was van de gewapende mannen achter zich.

Manners staaarde hem even na, verbijsterd door de nonchalance van zijn tegenstander, maar toen kwam zijn woede weer naar boven. Grommend als een hond viel hij aan.

Mungo hoorde de voetstappen achter zich op de kinderkopjes. Toen Manners dichterbij kwam, draaide hij zich op de bal van zijn voeten om en plaatste een perfecte uppercut tegen zijn kin.

Manners bleef abrupt staan, jankend van de pijn.

Mungo ging verder met drie snelle stoten tegen de ribben, waardoor Manners naar achteren wankelde terwijl hij naar zijn buik greep.

Nu kwamen zijn vrienden erbij. Ze cirkelden om Mungo heen met de schuifelende passen van mannen die hadden gedronken.

Mungo hield ze zorgvuldig in de gaten en maakte een inschatting over het effect van de alcohol. Het zou ze langzamer kunnen maken, maar ook onvoorspelbaarder.

Ze wachtten af, fokten elkaar op. Geen van beiden wilde hetzelfde lot ondergaan als Manners, maar ze wilden ook niet zwak overkomen.

Uiteindelijk kwam de man met de pook naar voren. 'Ik zal je eens een lesje leren, jij Amerikaanse klootzak!' Hij zwaaide met de staaf.

Mungo ving de klap op zijn schouder op, maar hij had zich iets weggedraaid waardoor hij dat nauwelijks voelde. Tegelijkertijd greep hij de pook met beide handen vast en stootte die naar voren, waardoor zijn tegenstander uit balans raakte. Mungo duwde de pook toen van zich af waardoor die de ander in zijn maag raakte, wrong die uit zijn handen en sloeg hem ermee tegen de schouders. De man struikelde naar achteren.

Nu Mungo gewapend was, schatte hij zijn kansen beter in. Hij sloeg met de pook om zich heen.

De vrienden van Manners zorgden dat ze op afstand bleven. Hun toewijding was niet zo groot dat ze hun schedel ingeslagen wilden hebben.

‘Zijn jullie bang voor die yankee-opschepper?’ Manners was over-eind gekrabbeld. Hij pakte de fles van zijn vriend af en sloeg de onderkant ervan kapot tegen de straatstenen zodat hij een wapen met glinsterende scherven had. Hij kwam opnieuw naar voren, maar dit keer behoedzamer. Dat had hij in elk geval opgestoken na twee aanvaringen.

‘Ik zou het niet doen,’ adviseerde Mungo hem.

Als Manners nuchter was geweest, dan had hij misschien de doodelijke, waarschuwendende toon gehoord, maar hij was dronken en kwaad en hij voelde zich vernederd. Hij haalde met de fles uit naar Mungo’s gezicht.

Mungo ontweek die moeiteloos. Toen Manners weer uitviel met de fles, sloeg Mungo met de pook tegen de pols van Manners. Het bot brak, de fles knalde kapot tegen een muur.

Manners jankte en liet zich op zijn knieën vallen. Zijn twee vrienden wierpen een blik op Mungo die de pook als een zwaard had geheven en gingen ervandoor. Manners bleef alleen achter.

Mungo had weg kunnen lopen, dat had hij die avond al een keer eerder gedaan. Maar Manners had hem geprobeerd te doden, hoe knullig die poging ook was geweest, en dat had een razernij in hem losgemaakt die hij slechts zelden had gevoeld. Hij stond als een beul met geheven wapen bij Manners. Adrenaline gierde door zijn lijf. Hij was niet van plan om genade te tonen. Op dat moment was zijn woede het enige wat bestond. Hij zou het hoofd van Manners openbreken als een ei. Toen hij toe wilde slaan, pakte iemand de pook stevig vast. Mungo draaide zich met een ruk om.

Daar stond Fairchild. Zijn ernstige gezicht was vertrokken en hij had zijn tanden op elkaar geklemd vanwege de moeite die het hem kostte om Mungo’s arm tegen te houden.

‘Waar ben jij mee bezig?’ siste Mungo. ‘Denk je soms dat je deze walgelijke rat kunt redden?’

Fairchild hield vol. ‘Ik red hém niet, maar jou! Van jezelf.’

‘Ik hoef niet gered te worden.’

‘Als je hem doodt, dan word je opgehangen wegens moord.’ Fairchild porde Manners met de punt van zijn schoen. ‘Is hij dat waard?’

De twee jonge mannen staarden elkaar aan terwijl ze allebei de pook vasthielden. Mungo wist dat wat hij zei waar was, maar hij kon zich er niet toe zetten los te laten. Hij probeerde het wapen uit alle macht los te wringen. Fairchilds vingers verkrampten. Hij was niet zo sterk als Mungo. Zijn greep dreigde te verbreken, maar hij had een ijzeren wil en gaf niet toe.

Ze hadden misschien de hele nacht zo gestaan als er op dat moment geen naderende voetstappen op straat hadden geklonken. Een stevige man in een lange donkere jas verliet de portiersloge en kwam recht op hen af. ‘Meneer St. John?’

Het was Chapman, de nachtportier. Als hij ervan opkeek om Mungo met een geheven pook te zien die Fairchild van hem probeerde af te pakken, terwijl Manners hulpeloos aan zijn voeten knielde, dan liet hij daar niets van blijken. Chapman kende Mungo al drie jaar, sinds de student vers van de boot was gekomen, en niets wat de jongeman deed verraste hem. ‘Er is een brief voor u gekomen, meneer. Er staat “dringend” op.’

Mungo knipperde met zijn ogen. De poker viel op de grond. Manners maakte gebruik van de situatie door jammerend met zijn pols tegen zijn borst gedrukt weg te strompelen. Mungo veegde zijn handen af aan zijn zakdoek en trok zijn manchetten en zijn das recht. Toen pas pakte hij de brief aan. Die was gefrankeerd in Norfolk, Virginia, met een datum van zes weken geleden. Het adres was zorgvuldig met grote, duidelijke letters geschreven door iemand die er niet aan gewend was om te schrijven. Mungo toonde geen emotie toen hij de envelop openmaakte en de inhoud las.

‘Wat is er?’ vroeg Fairchild.

Mungo negeerde hem. ‘Laat de bedienden mijn hutkoffer inpakken,’ zei hij tegen de portier. ‘Ik moet onmiddellijk naar Virginia terugkeren.’

Er dreigde een storm aan de horizon. Zware wolken onttrokken de zon aan het zicht en zorgden voor een grijze ochtendstond. Door hun schaduw kreeg het water van de Patapscorivier de kleur

van natgeregend leisteen. Het kanaal naar de binnenhaven van Baltimore, waar het normaal gesproken wemelde van de vrachtschepen en plezierjachten, was op deze ochtend in augustus 1841 nagenoeg verlaten. De tweemaster Aurora was, achtenvijftig dagen na vertrek uit Southampton, het enige schip dat daar voer.

Op een leeg stukje voordek had zich een klein groepje eerste-klaspassagiers verzameld, in jassen gehuld tegen de ongebruikelijke kou. Mungo stond daar ook en tuurde door een verrekijker. Hij zag de borstwering van Fort McHenry, waar slechts dertig jaar geleden de net opgerichte Amerikaanse republiek bijna zijn vlag aan de Britten had overhandigd, en de hoge masten van de aange-meerde koopvaardijsschepen doemden daarachter uit de mist op.

Zijn gedachten waren duister. Hij was een praktisch man, die nooit energie verspilde aan problemen die hij niet kon oplossen. Op zee had hij niets kunnen doen en daarom was het hem gelukt het nieuws van die nacht twee maanden geleden in Cambridge uit zijn hoofd te zetten, maar nu het land in zicht was, kon hij het niet langer negeren.

Hij haalde de brief uit zijn zak en las die opnieuw, al kon hij die als de Bijbel uit zijn hoofd opzeggen.

Je vader is dood. Windemere is failliet en er gaan geruchten dat het verkocht wordt. Er valt niets te oogsten omdat er niets is geplant. Kom meteen naar huis of we zijn allemaal verloren.

*Met mijn liefde en diepste genegenheid,
Camilla*

Hij bracht het papier naar zijn neus. Er kleefde nog vaag een geur aan, al was die bijna vervlogen. Het was de geur van kornoeljebloesem, rijp, plakkerig en enigszins obscene. Had Camilla die geplukt voor ze de brief had geschreven of had ze expres met de blaadjes ervan over het papier gewreven om hem aan thuis te herinneren? Hij stelde zich voor dat ze over het vel papier gebogen had geze-

ten, het puntje van haar tong tussen haar lippen, terwijl ze zich concentreerde op het vormen van de onbekende letters. Dat moest ontzettend veel moeite hebben gekost. Welke wanhoop had haar daartoe gedreven?

Ondanks haar kinderlijke handschrift was Camilla een volwassen vrouw, slechts twee jaar jonger dan Mungo, maar ze had nooit in een klaslokaal gezeten. Ze was als slaaf geboren en had vanaf elfjarige leeftijd Abigail, Mungo's moeder, gediend. Na de dood van Abigail had Mungo zijn vader ervan overtuigd om Camilla niet te verkopen.

‘Ik zal over niet al te lange tijd zelf een vrouw hebben,’ had hij gezegd, ‘en zij zal verwachten dat ik haar een goede kamenierster geef.’

Dat was niet helemaal de waarheid.

Mungo slenterde langs de reling terug naar het halfdek. De bootsman tikte ter begroeting de rand van zijn pet aan, net als de wachtofficier toen hij de ladder beklom. Gedurende de reis van bijna negen weken was Mungo regelmatig op het dek geweest. Hij was bevriend geraakt met de officier, had verhalen uitgewisseld met de soldaten, had zijn kennis van de winden en stromingen van de Noord-Atlantische Oceaan aangescherpt en had zelfs een sextant leren gebruiken. Hij hield van de zee. In een ander leven was hij graag zeeman geworden, de meester van zijn eigen schip, maar dat was niet het leven waar hij voor was teruggekeerd.

De Aurora legde aan in de haven, op steenworp afstand van het Waterfront Hotel. Stuwadoors schreeuwden en haalden touwen binnen en de matrozen in de masten streken de zeilen en haalden die daarna naar beneden zodat alleen de kale masten overbleven.

Mungo haalde zijn plunjezak uit zijn hut en daalde via de loopplank af naar de kade. Na al die weken op zee liep hij wat wankel tussen de menigte dokwerkers door naar de stallen van de Admiral Fell Inn. Hij was van plan een paard te huren om naar Windemere te rijden, maar toen hij zich voorstelde, bracht de stalknecht hem naar een van de stallen, waar hij werd begroet door twee bekende hoofden.

‘Jack,’ riep Mungo verheugd. ‘Bristol.’

In reactie daarop klonk er opgetogen gehinnik van herkenning. Twee Arabische volbloeden kwamen naar voren om hem te besnuffelen. Het waren de mooiste paarden daar, de een met een patroon van hoge witte vlekken en de ander zo zwart als de nacht. Ze waren niet groot, maar ze beschikten over zoveel kracht en uithoudingsvermogen dat ze elk ander ras in het stof achterlieten.

‘Hoe zijn zij hier gekomen?’ vroeg Mungo.

‘Een negerjongen heeft ze van Windemere hierheen gebracht,’ vertelde de stalknecht. ‘Hij zei dat u zou komen en heeft betaald om ze hier twee maanden te stallen. Hij heeft dit voor u achtergelaten.’ Hij pakte een leren tas van een spijker en gaf die aan Mungo.

Daarin zaten een rijmantel en een hoed, een buidel en een smal houten koffertje. Mungo wist zonder die open te maken wat erin zat. Waarom had ze het nodig gevonden om hem een pistool te sturen?

Er zat ook een briefje bij, opnieuw in het bekende handschrift van Camilla.

Kom snel. Wees voorzichtig.

Mungo stopte het briefje in zijn zak. Hij wierp een muntje naar de knecht en steeg op.

‘Wilt u geen ontbijt, meneer?’ vroeg de man. ‘U hebt vast trek.’

‘Er valt geen tijd te verliezen.’ Mungo zette de rijhoed met de brede rand op die Camilla met de paarden mee had gestuurd. Hij klapte de houten doos open, laadde het pistool en stak dat achter zijn riem. ‘Ik heb een lange rit voor de boeg.’

Hij begaf zich op een drafje over de straten van Baltimore, maar liet Bristol overgaan in een langzame galop toen hij King’s Highway bereikte. Jack volgde. Hij hield een tempo aan waarvan hij wist dat de atletische volbloeden die tot zonsondergang vol konden houden. De weg strekte zich voor hem uit, een pad van aangestampte aarde met hier en daar gravel dat tussen velden door liep en door bossen, gehuchten en wereldsteden.

Hij passeerde Washington terwijl de zon hoger de lucht in klom en daarna weer zakte. De vochtige zomerlucht zorgde ervoor dat het overhemd van Mungo doorweekt raakte met zweet. Twee keer stopte hij bij een beekje om de paarden te laten drinken, maar hij gaf ze geen tijd om te grazen. Zijn lunch bestond uit een stuk harde kaas en een handje wortelen, waarvan hij er een paar aan Bristol en Jack gaf. In de schemering, terwijl de maan boven de bladerrijke bomen uit kwam, bereikte hij het buitengebied van Fredericksburg. Daar stopte hij voor de nacht bij een herberg.

De volgende ochtend stak hij de Rappahannock over en ging hij in westelijke richting verder over James River Road. Het lommerrijke gebied bij Piedmont, dichtbegroeid met esdoorns en eiken, populieren en eucalyptusbomen, ging langzaam over in de vlaktes en moerassen van het lagergelegen gebied.

Mungo kende dit land als zijn broekzak, elke boerderij en plantage, elke beek en heuvel en bocht in de weg. Oliver, zijn vader, had daarvoor gezorgd door Mungo op talloze excursies mee te nemen om op herten, konijnen en de schuwe grijze vos te jagen.

‘Dit is jouw erfgoed,’ had Oliver gezegd. ‘Een man mag nooit vergeten waar hij vandaan komt.’

Was het mogelijk dat zijn vader echt dood was?

Op de middag van de tweede dag, toen de hitte het meest drukkend was, arriveerde Mungo bij de poort van zijn landgoed. In tegenstelling tot de houten hekken die het terrein verder omringden, was de poort gemaakt van zwart ijzer en blinkend koper in een ontwerp van spiralen en fleurs de lis die het wapen van de St. Johns omlijstten. Mungo’s overgrootvader had die in de jaren vijftig van de achttiende eeuw meegenomen vanuit Schotland. De poort stond half open. Daarnaast was de paal met een bord eraan in de grond geslagen.

Op bevel van de Fidelity Trust Bank te Charles City

Met daaronder in blokletters één enkel woord.

Mungo bestudeerde het bord nauwkeurig. Hij had nog nooit gehoord van de Fidelity Trust Bank of Charles City, hoewel dat de dichtstbijzijnde stad was en alle zaken met betrekking tot het landgoed daar werden afgehandeld. Talloze vragen dansten door zijn hoofd, maar die werden verdrongen door de kracht van zijn woede. In één soepele beweging trok hij het pistool achter zijn riem vandaan en haalde hij de trekker over. De loden kogel beukte van zo dichtbij door het paaltje dat het hout versplinterde en de aankondiging ondersteboven in het zand terechtkwam. Hij spoorde Bristol aan tot een galop. Rond de eerste week van augustus zouden de velden aan weerszijden groen moeten zien van de tabakspflanzen die klaar waren om te worden geoogst, maar de velden waren kaal. Er waren geen slaven aan het werk, geen spelende kinderen... alleen de kraaien die tussen het onkruid aan het wroeten waren.

Aan het eind van de oprijlaan stond het huis, met uitzicht op een gazon en een stuk van de blauwe rivier. Het was opgetrokken uit rode baksteen en was gebouwd in de Britse stijl waar de Amerikaanse kolonisten van hielden. Er waren twee vleugels: aan de ene kant de slavenverblijven en de keuken en aan de andere kant een aanbouw met zuilengang met daarin de salons en de bibliotheek.

Mungo bond de leidsels van de vermoeide paarden aan een paal naast de tuinpoort en rende naar de veranda. Er was niemand om de deur open te doen, maar die zat niet op slot. Hij smet die eigenhandig open, zo hard dat het zware eikenhout tegen de pilaar erachter sloeg.

Hij wachtte even om te zien of er iemand op het kabaal af zou komen, maar dat was niet het geval. Hij stapte naar binnen. Ook al was het zijn bezit, zijn thuis, het voelde anders, alsof hij als een dief andermans huis binnensloop.

Het geluid van zijn voetstappen weerkaatste tegen de marmeren gang. Alles stond op zijn plek, was zoals hij het zich herinnerde, op het laagje stof op de meubels na. Hij bekeek de aangrenzende kamers. De officiële salon, waar zijn ouders en grootouders zoveel

voornamen gasten hadden ontvangen, inclusief drie van de eerste vijf presidenten van Amerika; de jongerensalon, waar zijn grootvader hem had leren schaken en poken en waar hij, op aandringen van zijn moeder, wat had geoefend met Beethoven op haar Chickering-piano; de eetkamer met de tafel van walnoothout die groot genoeg was voor een gezelschap van twintig man en de lange trap naar de slaapkamers op de eerste verdieping.

Mungo was zich bewust van een leegte. Drie jaar geleden, toen hij naar Cambridge was vertrokken, hadden er vijftien bedienden, slaven, in het huis gewoond en gewerkt. Het huis was ongeacht het seizoen altijd vol leven geweest. Nu was het er zo stil als in een graftombe.

‘Camilla!’ riep Mungo, terwijl hij door de lege vertrekken liep. Hij verliet de eetkamer via de bijkeuken en liep door de gang naar de dienstverblijven. Hij probeerde andere namen: Esther, de praatgrage kok van de familie; de oude Joe, hoofdtimmerman; Charles, de persoonlijke bediende van zijn vader; Nora, de dienstmeid die met de scepter over de begane grond zwaaide, en haar zus Amelia, die hetzelfde op de bovenverdieping deed. Hij spitste zijn oren in de verwachting dat er iemand zou reageren, maar dat gebeurde niet. Hij ging hun kamers binnen. De bedden waren opgemaakt en kleren hingen nog steeds in de kasten. Het was alsof al het personeel zomaar was verdwenen.

Als zijn vader dood was, dan hadden ze allemaal vrijgelaten moeten worden, maar waar konden ze dan zijn?

Hij ging weer naar beneden en stak de zuilengang over om naar de bibliotheek te gaan in de oostvleugel. Dit was de enige ruimte in het huis waar geen stof lag, dus die was recentelijk nog gebruikt. De inkt in de inktpot was vers en er lag een stapeltje documenten op het bureau. Hij pakte er een deel van en nam die vlug door, op zoek naar informatie over wat er was gebeurd. Veel ervan droegen hetzelfde briefhoofd dat hij op het executieverkoopbord had gezien, dat van de Fidelity Trust Bank of Charles City. Er waren ook veel verkoopakten bij die de ontmanteling van het landgoed vastlegden, allemaal ondertekend met dezelfde naam.

Mungo hoorde op de gang een deur opengaan, gevolgd door voetstappen. Hij luisterde. Tien minuten geleden had hij dolgraag een ander menselijk geluid in het lege huis willen horen. Nu was hij opeens op zijn hoede. Zijn pistool was leeg omdat hij op het bord had geschoten en er was geen tijd om te herladen, maar er lag een zakmes op het bureau. Hij griste dat weg, net toen de deur naar de bibliotheek openging.

De man in de deuropening was een kop kleiner dan Mungo, had dunnend haar en gebogen schouders die zelfs zijn goed gesneden jas niet kon corrigeren. Zijn gezicht was onopvallend. Als je hem op straat voorbijliep, dan zou je hem nauwelijks opmerken. En toch, als je zijn blik ving, dan zou je hem niet vergeten. Er brandde een schrikbarende vastberadenheid in zijn ogen, alsof hij gefixeerd was op een toekomst die anderen niet konden zien. Nu keek hij echter geschokt. ‘Mungo.’

‘Chester,’ zei Mungo kalm. Hij had zijn verrassing sneller verwerkt dan Chester, misschien wel omdat het Chesters naam was die op al de verkoopakten stond die hij had bekeken. Chester Marion was de advocaat van de familie, een man met het unieke talent om de plannen van de St. Johns om te zetten in contracten, hypotheek en koopcontracten die de belangen van het landgoed ten goede kwamen.

Mungo had hem nooit gemogen. Hij had iets kils en leek wat op een fret. Hij keek je zelden recht in de ogen en als hij dat al deed, dan was dat altijd met een berekenende blik. Maar nu was hij de man die Mungo misschien antwoorden kon geven. ‘Wat is er gebeurd? Het landgoed... de oogst, onze mensen. Waar zijn ze allemaal?’ Waar was Camilla? Dat was de vraag die hij wilde stellen, maar hij betwijfelde of Chester de slaven van elkaar kon onderscheiden.

‘Je vader is gestorven.’

‘Hoe?’

Chester maakte een zuigend geluidje. ‘Dat is een lang verhaal. Misschien is het het beste als ik dat vanaf het begin vertel, zodat ik je vragen in de juiste volgorde kan beantwoorden.’